

eller korrigerende oplysninger, som han ikke har haft anledning til at hæfte sig ved, fordi han har været af den fejlagtige formening, at oplysningerne ikke indgik i myndighedens beslutningsgrundlag.

De oplysninger, der udløser høringspligten, kan f.eks. være sådanne, som myndigheden har modtaget fra private, fra andre offentlige myndigheder, fra forvaltningsgrene inden for samme myndighed, eller oplysninger, som parten selv har meddelt den pågældende myndighed til brug i anden forbindelse, og som parten ikke er bekendt med indgår i afgørelsesgrundlaget for den sag, der nu foreligger. Der må i almindelighed antages at bestå en vis formodning for, at parten ikke har kendskab til, at en oplysning indgår i afgørelsesgrundlaget for en bestemt sag, medmindre parten selv har givet oplysningen til brug for behandlingen af den pågældende sag, eller det i øvrigt klart fremgår af omstændighederne, at oplysninger indgår i afgørelsesgrundlaget. Er det f.eks. i en ansøgningsblanket eller lignende anført, at nærmere konkretiserede typer af oplysninger vil blive indhentet fra nærmere angivne offentlige myndigheder som grundlag for sagens afgørelse, vil der således ikke bestå nogen pligt for den kompetente myndighed til at tage initiativet til partshøring over de pågældende oplysninger.

Pligten til at høre parten udløses kun for så vidt angår oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, der er af *væsentlig betydning for sagens afgørelse*. Væsentlighedskriteriet svarer til, hvad der gælder for notatpligten efter bestemmelsen i § 8 i forslaget til lov om offentlighed i forvaltningen, og skal forstås på samme måde. Der kan endvidere henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslagets partshøringsregler ovenfor under pkt. 8 c.

Pligten til at iværksætte partshøring indtræder endvidere kun, såfremt oplysningerne ved sagens afgørelse er til *ugunst* for den pågældende part.

Det forhold, at myndigheden som kontrol uden partens vidende har indhentet oplysninger, der blot bekræfter eller ikke til skade for parten afkræfter de oplysninger, som han selv har meddelt myndigheden, medfører ikke pligt til at iværksætte partshøring.

Undertiden vil det som følge af afgørelsens karakter ikke være muligt at afgøre, om en oplysning er til *ugunst* for parten. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor størrelsen af en økonomisk ydelse fastsættes ud fra partens forhold. Her kan enhver oplysning i princippet siges at være til *ugunst* for parten, fordi andre oplysninger ville føre til en højere ydelse. I sådanne tilfælde indtræder pligten

til partshøring. Baggrunden herfor er navnlig det forhold, at en part i en forvaltningssag i almindelighed ikke har pligt til at fremsætte et bestemt krav over for myndigheden (nedlægge en påstand). Det er derimod et udslag af den *officialmaxime*, der på de fleste områder antages at gælde for forvaltningsmyndigheder, at myndigheden har pligt til at drage omsorg for, at sagen oplyses fyldestgørende og på dette grundlag træffe en afgørelse under anvendelse af de retsregler, der regulerer det pågældende område. Parten må derfor gives mulighed for at korrigerende afgørelsesgrundlaget med henblik på at kunne modtage den gunstigst mulige afgørelse. Dette må gælde, selv om den afgørelse, der ville blive truffet på grundlag af de for parten ukendte oplysninger, kunne siges at være udtryk for en fuld imødekomme af det, som parten formelt havde ansøgt om.

Undertiden knyttes der betingelser eller andre vilkår til forvaltningsafgørelser. Imødekommes f.eks. en ansøgning om en tilladelse, men knyttes der til denne en betingelse, og skyldes betingelsen faktiske oplysninger, som myndigheden uden partens vidende er i besiddelse af, skal der foretages partshøring, forinden afgørelsen træffes. Er forholdet derimod det, at betingelsen ikke skyldes de nævnte oplysninger, men oplysninger, som parten selv har meddelt eller i øvrigt er bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af, skal der ikke foretages partshøring.

Endelig indtræder partshøringspligten efter stk. 1 kun i det omfang, oplysningerne er til *ugunst* for den *pågældende* part. I sager, hvor der er flere end én part, vil der således ikke uden videre være pligt til at iværksætte høring af samtlige sagens parter. Spørgsmålet om nødvendigheden heraf må efter bestemmelsen vurderes konkret i forhold til hver enkelt part.

Ifølge bestemmelsen i 3. pkt. kan myndigheden fastsætte en frist for afgivelsen af udtalelsen i medfør af stk. 1. Fristen må i det enkelte tilfælde fastsættes således, at der gives parten rimelig tid til at gøre sig bekendt med de pågældende oplysninger og til at udarbejde et eventuelt indlæg. Oversiddes fristen, vil myndigheden være berettiget til at træffe afgørelse i sagen uden af afvente partens indlæg.

Bestemmelsen i *stk. 2* indeholder forskellige undtagelser fra myndighedens pligt til at iværksætte partshøring efter *stk. 1*. Herudover fastsættes i lovforslagets § 19 en særlig fremgangsmåde, der under nærmere angivne betingelser træder i stedet for partshøring.